

Hồi 40

Hồng Thất Công dù sao cũng là một nhân vật thành danh, tuy bị kém thế nhưng tinh thần vẫn không rối loạn, lập tức trầm khí gượng giữ thăng bằng, nhẹ nhàng đáp xuống đất tuyết, dù không bị ngã té, nhưng đã kể là thua mất một trận.

Như vậy Đông Tà và Bắc Cái mỗi người thủ thắng một trận kể như hòa nhau

Hồng Thất Công tánh người háo thắng, thua đi một trận lòng vẫn chưa phục liền gọi lớn:

- Hoàng huynh, chúng ta đấu thêm một trận cuối cùng để định rõ hơn thua!

Vương Trùng Dương tươi cười bước ra khuyên ngăn:

- Đủ rồi, đủ rồi, võ công hai vị chẳng ai kém ai, càng xem càng mát mắt quên thôi, kể như đã hòa nhau, vậy trận thứ hai xin nhường lại cho hai người khác!

Trận sau, khi rút thăm thì Đoàn Hoàng Gia đấu với Âu Dương Phong.

Âu Dương Phong ý chỉ quyết ở Cửa Âm Chân Kinh nên xem Trùng Dương là đối thủ số một của mình còn Hồng Thất Công, Hoàng Dược Sư và Đoàn Hoàng Gia chỉ là khách được mời đến để dự kiến.

Bây giờ lại nghe Trùng Dương chỉ định mình cùng Đoàn Hoàng Gia đấu nhau, Tây Độc liền đưa mắt ước lượng đối thủ của mình, thấy Đoàn Hoàng Gia vóc vác trung bình, là một gã đàn ông mình dầy, xương nhỏ, ba chòm râu sông đuột quanh miệng, xem lại thì tài năng chẳng xuất chúng, diện mạo chẳng kinh người

Âu Dương Phong thầm nghĩ:

- Một vị Hoàng Gia vạn thắng chí tôn, sáu cung sắc thắm, hoan lạc đêm ngày, có được bao nhiêu tài năng. Hôm nay lại tới đây dự cuộc đại hội quần hào

Nghĩ như vậy, nên quyết ý cho họ Đoàn ném mùi lợi hại, để ông này sớm rút lui là êm chuyện.

Đoàn Hoàng Gia không chút cân phân địa vị, vẫn thủ theo lễ thường dân, chấp tay chào Âu Dương Phong và nói:

- Phong huynh chúng ta so tài cách nào đây

Âu Dương Phong có hơi khinh thường đối phương, lạnh lùng đáp:

- Cần gì phải tìm cách rắc rối, chúng ta tay không đấu nhau vài hiệp được chẳng!

Đoàn Hoàng Gia ôn tồn nói:

- Vậy thì hay lắm.

Nói đoạn cung một tay để ngay ngực. Đứng ngay ngắn theo tấn trung bình và nói:

- Tôi Đoàn mỗ từ nơi man dã đến đây kiến thức hẹp hòi, xin Âu sơn chủ nương tình!

Âu Dương Phong “hừm” một tràng đáp lời Sở trường độc đáo của y là Cáp Ma Công nhưng y nhất định dành để đối với Trùng Dương mà thôi. Nên đối với Đoàn Hoàng Gia, y chẳng đem ra sử dụng.

Tây Độc vừa la to một tiếng:

- Thất lễ!

Song chương đã múa vun vút theo thể Minh Đà Thiên Lý (nghìn dặm đà khôn), Đại Mạc Lang Yên (khói đậm sa mạc) trong Thần Đà Tuyết Sơn Chương Pháp, liên tiếp vù ra hai chương tấn công đối phương.

Pho Thần Đà Tuyết Sơn Chương Pháp này là tuyệt kỹ của hai anh em Âu Dương Liệt, Âu Dương Phong để hết tâm tư sáng biến ra, toàn pho chương pháp có tất cả bốn mươi tám đường, thực hư vô chừng, bốn phương tám hướng tấn công đối phương không biết chừng đâu mà đỡ.

Chương pháp Thần Đà Tuyết Sơn này cùng với quyền cước võ thuật Trung Nguyên rất khác xa, là vì không có “trục tâm”.

Trục Tâm chính là nơi bộ vị trung ương, người phương Nam gọi là “eo ngựa”, người phương Bắc gọi là “thung bộ”, tỹ như môn Thái Cực Quyền hiện nay dùng thế ngậm hơi vô cực, Lam Tước Vĩ làm thế khởi đầu, lấy gót chân hữu làm trục tâm của Thái Cực Quyền. Nói một cách khác là dùng gót chân phải làm cái trục đứng trung tâm cho thân hình, lấy nhu để chế phục cương, tránh đỡ tùy ý, ứng phó kẻ địch một cách thần tình. Hoặc giả như phái Thiếu Lâm, thế đứng của họ là Cung Tiễn Mã, chân trái là Cung, chân phải là Tiễn hoặc khi chân phải Cung, chân trái Tiễn và hai chân ấy chính là Trục Tâm vậy.

Nhưng Thần Đà Tuyết Sơn Chương thì không như thế, toàn thân có thể là Trục Tâm, trong nhà võ, các bộ vị nào không thể dùng khí lực được, thì Tuyết Sơn Chương có thể vận dụng tất cả.

Âu Dương Phong dùng thế võ đầu Minh Đà Thiên Lý, tả chương phát ra là thế hư quyền, quyền bên hữu đánh thẳng vào eo lưng đối phương và trong khi y vừa xoay mình, liền biến sang thế Đại Mạc Lang Yên, quyền bên trái quay ngược trở về sau gáy mình, thừa lúc trong cái thế xoay người ấy, đánh thốc vào óc o của đối phương, thế đánh ấy thật là quyền pháp trong thiên hạ không hề có.

Âu Dương Phong có ngoại hiệu là Tây Độc. Nguyên nhân vì chuyên dùng quyền pháp âm độc do đày mà thành danh vậy.

Đoàn Hoàng Gia thấy tả quyền, hữu chưởng của Âu Dương Phong một lượt công đến, liền khám phá ngay là thế hư nhiều hơn thực, nên đứng yên chẳng nhúc nhích, vờ như đón đỡ.

Quả nhiên không ngoài ý liệu, sức quyền của Âu Dương Phong chưa đánh tới, y đột nhiên thu tay trở về rồi lại xoay lưng chuyển mình vung quyền công trở ra

Đoàn Hoàng Gia thấy rõ lối quyền của đôi phương, liền vung tay đón lại Ông dùng thế Chưởng Lục Thủ của họ Nhạc, gạt mạnh một cái, đã hất được lối công của đôi phương trở ra ngoài

Âu Dương Phong không ngờ Đoàn Hoàng Gia ý thức và phá được quyền pháp kỳ dị của mình, trong lòng thầm kinh hãi, song chưởng xoay tít như chong chóng liên tiếp công ra bảy chiêu theo thế Thất Tinh Biến Thủ (bảy vì sao che lấp tay).

Bảy chiêu ấy toàn dùng sức lực của chỉ và trảo, chuyên chọt vào mặt mũi tai mắt ngũ cung của đôi phương cùng những huyết đạo hiểm yếu trong người Đoàn Hoàng Gia nhảy tránh liên tiếp, thoát được cả sáu chiêu thế tấn công của đôi phương. Nhưng đến chiêu thứ bảy thì bị trảo lực của đôi phương chộp vào eo lưng, nếu như người khác thì sức mạnh của cái chộp ghê gớm ấy tất phải xương cốt gãy lìa May nhờ Đoàn Hoàng Gia trời sanh ra dị bẩm, lúc còn làm Thái tử hít được Hoàn đơn bảo huyết của con Kim Tuyền Thiên Vương. Nên trừ ở tay chân và đầu mặt ra, toàn thân mọc lên một lớp da dày cứng như vẩy con Linh ngư, thành thử cái chộp của Âu Dương Phong chẳng làm tổn hại gì đến Đoàn Hoàng Gia cả.

Âu Dương Phong cảm thấy ngón tay mình như chạm vào một lớp giáp sắt liền giựt mình kinh ngạc, y vội thu tay nhảy trở ra sau và quát lên:

- Khoan đã!

Đoàn Hoàng Gia định dùng sức mạnh của Kim Cương Quyền Pháp để tấn công, tình linh nghe đôi phương bảo ngừng tay, ông hết sức lạ lùng vừa đánh hỏi xem chuyên chi, thì Âu Dương Phong lại nói tiếp:

- Trận này khởi đầu thêm nữa, trên người gã họ Đoàn này có mặc một lớp giáp sắt mỏng!

Hồng Thất Công cười lớn lên và nói:

- Lão độc vật ơi, xem mi có phải là Tông Chủ của một miền Tây Vực, cùng người ta đấu võ mà cho đến đôi phương có hay không có mặc giáp cũng nhìn chẳng ra Đoàn Hoàng Gia là vua của một nước, đường đường chính chính so tài nhau cần gì phải mặc giáp sắt trong người chứ? Lão độc vật, mi tìm một chiếc chảo sắt thật dày, rồi đeo vào sau lưng để Hồng Thất Công này đánh cho một chưởng thử xem chiếc chảo sắt như cái mặt lọ nổi của mi có bể hay là không!

Trùng Dương thâm gặt đầu biểu đồng tình, vì một võ gia khi ngoại công phu đã luyện đến mức thượng đẳng thì đối phương dù có mang một lớp giáp thật dày cũng có thể dùng sức mạnh xuyên thấu qua khỏi lớp giáp sắt và làm thân mình kẻ địch bị trọng thương như thường.

Hồng Thất Công không hổ là một Bang chủ của Cái Bang, những lời nói vừa rồi tuy cay cú nhưng xác thực vô cùng.

Âu Dương Phong then quá sanh giận, cất giọng oang oang nói càn:

- Đoàn Trí Hưng làm hoàng đế, tất nhiên bọn người sợ mà bung bọ đủ điều, trong người rõ ràng có mang một lớp nhuyễn giáp, bọn người còn giúp qua mắt lão Âu này

Đoàn Hoàng Gia khẽ cười, hai tay mở lấy sợi đai vàng ra rồi vạch áo cầm bào ra và nói:

- Âu huynh cứ bảo là tôi mặc nhuyễn giáp trong người, xin huynh hãy nhìn kỹ đi

Ông vạch chiếc áo cầm bào ra, bên trong là một chiếc áo hồ cừ, vạch lớp áo hồ cừ bên trong chỉ còn lại một lớp áo lót mồ hôi, nào thấy bóng dáng một lớp áo giáp nào!

Hồng Thất Công thấy vậy lại châm chích thêm:

- Lão độc vật, trên người của Đoàn Hoàng Gia có mang giáp hay không? Nếu tài nghệ nhà người chẳng bằng kẻ khác thì sớm cút xuống Hoa Sơn trở về Tây Vực cho rồi! Lão ăn mày tuy dơ dáy, nhưng chẳng muốn nghe những lời thúí của mi!

Tây Độc vừa then vừa tức, cười giảo quyết và nói:

- Phải! phải! Tại ta nhìn lầm, trận tỷ võ này chưa kết cuộc, Đoàn Hoàng Gia, chúng ta tiếp tục đi thôi!

Lời nói vừa dứt song chưởng thỉnh linh đầy mạnh ra, lần này y đã đem Cáp Ma Công ra sử dụng, nên chưởng lực mạnh như thể núi nghiêng đá đổ ào ào bay áp đến tấn công Đoàn Hoàng Gia

Thủ đoạn của Âu Dương Phong vừa rồi thật là tàn độc, thừa cơ đang lúc đối phương bận cởi áo, chẳng có chút phòng bị gì, bất thần dùng Cáp Ma Công để triệt hạ đối phương chẳng kịp trở tay

May nhờ Trùng Dương đứng bên ngoài nhanh tay lẹ mắt, hai ngón tay của bàn tay trái giơ thẳng ra phía trước phát ra một kinh lực Nhất Dương Chỉ bay thẳng vào luồng Cáp Ma Công của Âu Dương Phong, tức thì hóa giải được hơn phân nửa sức mạnh của Cáp Ma Công.

Đoàn Hoàng Gia nhờ đấy mới tung mình nên tránh khỏi được Cáp Ma Công của Tây Độc ám hại

Đoàn Hoàng Gia cả giận, đôi mày cau lại vừa định phản công trở lại thì Âu Dương Phong đã thâu song chưởng về cất giọng khàn khàn như tiếng phèn la bể kêu lên:

- Đại danh vang rền như Đoàn Hoàng Gia mà chỉ có thể thôi! Phải nhờ người lướt trận bên ngoài giúp cho một tay mới được sao! Như vậy có khác nào hai chống một. Hà hà! Âu Dương Phong này kể như thắng cuộc rồi!

Theo quy định trong cuộc so tài thì Trùng Dương không nên giúp như thế, nhưng nếu chàng chẳng dùng Nhất Dương Chỉ để triệt bớt sức mạnh Cáp Ma Công của Âu Dương Phong đánh ra thì Đoàn Hoàng Gia thế nào cũng bị trọng thương ngay! Và nếu Đoàn Hoàng Gia không vạch áo ra để chứng tỏ sự ngay thẳng của mình thì Âu Dương Phong cũng chẳng dám tấn công một cách bất ngờ như vậy.

Âu Dương Phong lấy có Trùng Dương làm trở ngại tấn công của y mà lý luận tự cho mình thắng cuộc.

Hồng Thất Công là người thứ nhất không phục, lên tiếng nguyên rủa không ngớt lời.

Đoàn Hoàng Gia sầm nét mặt lại nói với Âu Dương Phong:

- Trận này kể như thua đi, nhưng Âu huynh dám tiếp tục trận thứ hai chăng?

Âu Dương Phong thấy đối phương nhin nhục chịu thua, dương dương đắc ý nói:

- Làm gì không dám, đừng nói trận thứ hai mà dù cho trận thứ ba cũng sẵn sàng hầu tiếp như thường. Chẳng cần nói nhiều, trận thứ hai đấu cách nào?

Đoàn Hoàng Gia không trả lời mà hỏi lại:

- Cây thiết tranh đàn, Âu huynh có đem theo chăng?

Âu Dương Phong hết sức ngạc nhiên, trầm nghĩ:

- Kỳ thật! Ta có cây đàn tranh bằng sắt tại sao y biết rõ vậy kia?

Y có ngờ đâu mười năm về trước tại Vân Nam, trên Mẫn Thương sơn, y đã dùng chiếc đàn tranh sắt ấy, bên trong gài hai con rắn giả có lò xo bật ra, và trong mồm hai con rắn giả lại có nọc rắn độc thiết, cắn trúng Ngọc Động chân nhân suýt nữa vong mạng. Ngọc Động chân nhân lại chính là sư phụ của Đoàn Hoàng Gia.

Cho nên qua sự kinh nghiệm của sư phụ mình bị ám toán, Đoàn Hoàng Gia đã hiểu rất rõ tâm địa của Âu Dương Phong cùng chiếc đàn tranh độc hại ấy.

Nghe Đoàn Hoàng Gia hỏi đến môn khí giới độc đáo của mình, Âu Dương Phong liền gật đầu đáp:

- Phải! Ta có một cây Thiết Tranh, Đoàn huynh định giao đấu binh khí với ta chăng?

Đoàn Hoàng Gia mỉm cười đáp:

- Chính thế! Trận thứ nhất chúng ta so quyền thì trận thứ hai chúng ta tỷ thí binh khí vậy!

Âu Dương Phong liền chạy bay xuống hang núi, lôi trong hành trang của mình ra một cây đàn tranh bằng sắt dài độ thước hai, trên mặt cây đàn nước sơn đen nhánh, bóng loáng như thoa dầu

Đoàn Hoàng Gia thì rút thanh Côn Ngô Kiếm của Ngọc Động chân nhân truyền tặng cho, cầm chặt trên tay gạt mạnh một cái và nói:

- Phong huynh ra tay đi!

Âu Dương Phong đôi mày nhíu lại, trầm nghĩ trong bụng:

- “Mi tưởng dùng binh khí để tìm sự thắng lợi được ư! Chỉ nằm mơ thôi”.

Nghĩ xong, chẳng cần nhường nhịn khách sáo, loang vút cây thiết tranh theo thế Ngũ Huyền Giao Minh (năm dây hòa reo) rồi Kim Phong Kiếm Vũ (gió vàng chống mưa).

Đầu chiếc đàn vừa đánh vừa đập, mới ra tay đã tấn công hai chiêu vừa hư vừa thực, đánh vọt vào eo lưng đối phương.

Đoàn Hoàng Gia không chút bối rối, dùng Vân Phát kiếm pháp để đối phó.

Pho kiếm pháp này tổng cộng có ba mươi sáu chiêu do Ngọc Động chân nhân rút tĩa từ những thế đánh trong cây phát trần mà chế biến ra

Trước tiên Đoàn Hoàng Gia dùng thế Dật Phát Khư Vân (phát cánh đuổi mây), ngọn kiếm lật ngang và quét tròn một vòng ngay vào thiết tranh nghe “tung tung!” một tiếng, cây thiết tranh của Âu Dương Phong liền bị đỡ hất trở lại trông rất nhẹ nhàng như chẳng một chút phí sức nào cả, khiến Âu Dương Phong hoảng sợ giật mình đánh thót.

Hai chiêu số của Tây Độc công ra vừa rồi đều dùng độc thủ, sức mạnh dị thường mà Đoàn Hoàng Gia lại có thể đón đỡ hết sức nhẹ nhàng như vậy

Âu Dương Phong nóng mắt hừ to một tiếng tức thì cây đàn tranh bay múa khắp Đông Tây tựa như gió dập mây cuồng, khi đánh ra như gậy, lúc đón lại như tấm bia dây, tấn công lợi hại như đao, như kiếm nhưng khi phòng thủ thì kín đáo như vách sắt tường đồng.

Nói tóm lại cây đàn tranh của Âu Dương Phong có thể áp dụng một lượt:

côn, bổng, đao, kiếm, thuấn bài, luôn cả chiêu thuật điểm huyết của phán quan bút, thật là món binh khí lợi hại vô cùng.

Lại còn có khi trong thời gian tấn công đối phương, y lại dùng tay khảy lên cung đàn phát ra những tiếng nhạc tinh tang. Khúc điệu của tiếng nhạc ấy bao hàm những âm thanh thể lương sát phạt, dụng ý làm rối loạn tâm thần của kẻ địch, hầu dễ triệt hạ đối phương.

Hồng Thất Công và Hoàng Dược Sư đứng bên ngoài nhìn xem trận đấu, thấy vậy liền nghĩ thầm:

- Té ra Âu Dương Phong lại có cả tuyệt kỹ này nữa. Đoàn Hoàng Gia có sao đã biết rõ thủ đoạn của đối phương độc hại như vậy, lại còn yêu cầu đối phương đem ra đối đầu, thật là kỳ quặc!

Đoàn Hoàng Gia thần sắc vẫn ung dung, thanh Côn Ngô kiếm che trước đỡ sau, ánh sáng xanh biếc lập lòe khắp nẻo dưới trên, chống đỡ tất cả các thế, lúc đao, lúc kiếm, khi công khi búa của chiếc đàn tranh đen thui kia.

Tiếng đàn của Âu Dương Phong không làm rối loạn được tai mắt của Đoàn Hoàng Gia. Hai người quay quần giao đấu nhau trên đỉnh Hoa Sơn tựa như hai chiếc xe gió đang xoáy tít quay tròn vào nhau, đấu trên trăm hiệp vẫn chưa phân được hơn thua.

Trời đã dần dần tối hẳn, mặt tuyết đóng trên đỉnh Hoa Sơn lấp lánh những tia nắng hoàng hôn yếu ớt rơi hắt vào trận đấu.

Âu Dương Phong cùng Đoàn Hoàng Gia hỗn đấu trên trăm hiệp. Âu Dương Phong thấy kiếm pháp của đối phương tuy trầm ẩn kín đáo, nhưng đi đi lại lại, chỉ có ba mươi mấy thế kiếm đó thôi, hơn nữa chỉ thủ chứ ít công, không dám chống đỡ thẳng tay cùng y, hiển nhiên là công lực của đối phương không bằng mình.

Tây Độc tinh thần càng thêm phấn khởi, tự nhủ thầm:

- Ta còn phải để dành sức lực ứng phó với tên cường địch duy nhất là Vương Trùng Dương. Chỉ bằng dùng cơ quan bí mật trong chiếc thiết tranh ám toán cho lão vua này bị thương cho rồi, để sớm rảnh tay tranh đoạt Cửu Âm Chân Kinh với gã Trùng Dương, kéo ngày giờ càng diên trì e sanh thêm nhiều biến cố khác bất lợi cho mình.

Nghĩ xong đôi mày rậm cau lại, lập tức áp dụng ngay độc thủ của mình. Y bèn bợ tay vào đáy cây đàn tranh, rồi thỉnh linh xoay cần đàn vào ngay người đối phương theo thế Văn Phi Điệu huyền (nàng Văn Phi khảy đàn), tức thì cây thiết tranh liền trầm xuống, quét ngang trở ra dường như sắp đánh vào hạ bộ của Đoàn Hoàng Gia vậy.

Đoàn Hoàng Gia vội tung mình nhảy bổng lên theo thân pháp Bình Bộ Thanh Vân (chân bước ngang mây xanh) cả người lẫn kiếm phi thân lên cao hơn sáu thước rồi đáp nhẹ ra ngoài.

Âu Dương Phong cười lên một tiếng gian hoạt, tay trái vươn thẳng ra trước, tay phải đảo ngược chiếc đàn tranh, tức thì có hai tiếng “tình tang” vang lên, hai con rắn giả từ trong cây đàn bật ra ngoài, đầu rắn ra như hai mũi tên bay vút vào eo lưng của Đoàn Hoàng Gia tấp nhậu.

Trùng Dương bên ngoài thấy rõ ràng, trong lòng hết sức lo âu cho Đoàn Hoàng Gia, nhưng không tiện dùng Nhất Dương Chỉ để trợ cứu và dù có muốn

ra tay cũng không còn kịp nữa vì hai miệng rắn tấp trúng vào eo Đoàn Hoàng Gia rồi

Nào ngờ một luồng ánh sáng lạnh thoáng mắt, tiếp theo có hai tiếng “tong tong!” như hai tiếng dây đàn bị đứt, rồi có hai vật đen thui thúi tựa như hai mũi ám khí từ trong ánh kiếm bay xẹt trở ra rơi lộp bộp trên mặt tuyết.

Tiếp theo đấy bóng hai người liền phân ra hai phía

Đoàn Hoàng Gia thâu kiếm trở về nét mặt tươi cười

Âu Dương Phong thì ôm ngang cây đàn tranh, gương mặt teo héo đứng ngăn người tại chỗ.

Đoàn Hoàng Gia cười lớn và nói:

- Trong binh khí của Âu huynh lại có cả linh vật biết cảm người, hôm nay Đoàn mỡ này mới được sáng mắt rạ

Thì ra Đoàn Hoàng Gia do sư phụ là Ngọc Động chân nhân thuật lại biết rõ trong cây thiết tranh của Âu Dương Phong có giấu ám khí giết người nên cố ý kỳ kèo y giao đấu binh khí, dụ cho y đem ám khí ấy ra sử dụng.

Pho Phát Vân Kiếm Pháp của Đoàn Hoàng Gia không phải chỉ thủ mà chẳng có công, thật sự là ông cố ý giấu mất tất cả chiêu thế tấn công lợi hại để đầu dây đưa với Âu Dương Phong, nung đốt thêm sự cuồng ngạo tự đại trong lòng y, và như vậy y thế nào cũng bắn đầu rắn giả ra tấn công. Ông mới có dịp dùng một thế kiếm chớp nhoáng chém đứt hai chiếc đầu rắn tai hại ấy để hạ nhục Âu Dương Phong cho bõ ghét.

Âu Dương Phong tuy là một gã mưu mô gian hoạt, nhưng cũng không sao đoán được thâm ý của đối phương nên bị Đoàn Hoàng Gia lột trần dã tâm của mình như vậy then đến mặt mày tím lịm, xấu hổ không sao mở lời được.

Hồng Thất Công cười lên ha hả và nói:

- Lão độc vật, món đồ chơi độc hại của mi đã bị phá mất rồi, còn chưa chịu thua sao Lân này Trùng Dương Chân Nhân chẳng có giúp tay đây nhé.

Âu Dương Phong giọng hậm hực nói:

- Thua một trận thì đã sao! Bất quá là hai người hòa nhau thôi chứ gì.

Trùng Dương vốn tánh khiêm tốn hòa dịu, thấy Âu Dương Phong dù sao cũng là một vị chúa tể của miền Tây Vực không nỡ hạ nhục y quá đáng nên cười và nói:

- Đủ rồi, đủ rồi! Chư vị đều tài nghệ tuyệt luân, chẳng ai kém ai cả.

Tiểu đệ may mắn hai lần được rảnh tay, bây giờ thì xin rút thăm để đấu lại!

Âu Dương Phong nhấp nháy đôi mắt lộ rồi đưa ra một đề nghị:

- Vương Chân Nhân, phương pháp rút thăm đó xem ra chẳng công bằng chút nào, tôi có một ý kiến mới

Hồng Thất Công liền hỏi vặn:

- Tại sao lại chẳng công bằng hờ lão độc vật? Mi nói thử ta nghe đi!

Âu Dương Phong đáp:

- Lão ăn mày thúì nhà mi chỉ biết có cái ăn nhậu cho no ruột thẳng bụng nên lú mắt. Mi đâu có hiểu vị Toàn Chân Giáo Chủ này thần cơ diệu toán mưu trí khôn lường, ông ta đứng bên ngoài làm kẻ đứng núi cao xem hổ đấu, chờ đến lúc chúng ta đấm đá xong chân tay rời rã, ông ta sẽ an nhiên mang Cửu Âm Chân Kinh đi, mà chẳng ai làm gì được.

Hồng Thất Công quát nạt:

- Nói bá láp!

Trùng Dương bỗng lên tiếng:

- Phong huynh, nếu vậy theo ý kiến của Âu huynh thì làm cách nào

Âu Dương Phong liền đáp:

- Tôi là một tên dân quê thô lỗ từ Tây Vực đến đây, chẳng có ý kiến gì cao sâu cả, nhưng tôi có một cách khác rất đơn giản.

Vừa nói vừa thò tay vào túi một lúc khá lâu, lôi ra hai đồng tiền vàng từ trào Hán màu vàng lấp lánh sáng ngời

Âu Dương Phong dôi dôi hai đồng tiền vàng trong tay và cười nói:

- Chúng ta sẽ xin quẻ âm dương để quyết định vậy!

Hồng Thất Công xì một tiếng và hỏi:

- Cách nào gọi là quẻ âm dương?

Âu Dương Phong cười khà khà và đáp:

- Lão ăn mày thúì sao mà ngu quá thế! Ta hiện tại có hai đồng tiền vàng trên tay, mỗi người luân phiên nhau thả hai đồng tiền này lên để xin quẻ âm dương, nếu đồng tiền ngửa là thắng, sấp là bại, mỗi người thả ba lần. Nếu người nào thả ba lần liên tiếp đều sấp cả thì phải đứng ra một bên, để bốn người khác thả lại, và kẻ nào sấp nhiều hơn ngửa hoặc hai lần đều sấp cả thì phải ra đấu với người kia

Trùng Dương cười nói:

- Ý kiến rất hay! Vậy vị nào thả trước?